

I

(Informacja)

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Skarga wniesiona dnia 15 marca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Danii

(Sprawa C-138/04)

(2004/C 168/01)

Dnia 15 marca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Królestwu Danii sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną przez R. Lyala i T. Fichta, działających w charakterze pełnomocników.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że Królestwo Danii, nie zezwalając osobom przenoszącym na stałe ich miejsce zamieszkania do Danii na korzystanie ze zwolnienia przewidzianego w art. 1 ust. 1 dyrektywy 83/183/EWG w odniesieniu do „podatku od rejestracji”, odpowiadającemu w rzeczywistości podatkowi konsumpcyjnemu, uchybiło zobowiązaniom na nim ciążącym na mocy art. 249 WE oraz dyrektywy 83/183/EWG (!).
2. o obciążenie Królestwa Danii kosztami.

Zarzuty i główne argumenty:

Podatek od rejestracji nakładany jest w trakcie pierwszej rejestracji danego samochodu w Danii, tym samym są nim objęte również osoby, które w ramach przenoszenia ich głównego miejsca zamieszkania z innego państwa do Danii, przywożą na stałe swe samochody w celu ich używania w Danii.

- Komisja jest zdania, że podatek od rejestracji stanowi zarazem „podatek konsumpcyjny” nakładany zwykle na majątek prywatny, przywożony na stałe z innego Państwa Członkowskiego przez osoby fizyczne, od którego każde Państwo Członkowskie, zgodnie z art. 1 ust. 1 dyrektywy, zobowiązane jest przyznać zwolnienie.

Podatek od rejestracji stanowi bez wątpienia „podatek konsumpcyjny”, jako że jest nakładany na towar konsump-

cyjny, oblicza się go według wartości ekonomicznej tego towaru i jest pobierany tylko raz.

Nie budzi wątpliwości również fakt, że jest on „nakładany zwykle na majątek prywatny, przywożony na stałe [...] przez osoby fizyczne”. Okoliczność, że podatek zostaje nakładany wyłącznie w trakcie rejestracji samochodu nie zmienia faktu, że rejestracja stanowi niezbędny warunek korzystania z samochodu na duńskich drogach. Przywóz pojazdu przez osobę przenoszącą swe miejsce zamieszkania może mieć za cel jedynie korzystanie z niego w sposób zgodny z jego przeznaczeniem.

- Komisja jest ponadto zdania, że podatek od rejestracji nie może zostać uznany za jedną ze „szczególnych i/ lub okresowych opłat i podatków związanych z korzystaniem z takiego majątku na terenie danego kraju”, które dyrektywa, w art. 1 ust. 2, wyłącza z zakresu zwolnienia.

Wyjątek ten ma zastosowanie wyłącznie do podatków związanych z samym korzystaniem z danego majątku oraz do podatków, które mogą być nakładane w celu zapewnienia dokonywania płatności za świadczenia ściśle związane z korzystaniem z tego majątku.

Art. 1 ust. 2 podaje trzy przykłady podatków niewchodzących w zakres zwolnienia, a mianowicie „opłaty związane z rejestracją samochodu, podatki drogowe i abonament telewizyjny”. Wspólną cechą tych przykładów stanowi okoliczność, iż nie należą one do podatków konsumpcyjnych, lecz odnoszą się do ciągłego korzystania z danego majątku i przyczyniają się do zapewnienia aby władze publiczne nie ponosiły kosztów związanych z korzystaniem z tego majątku.

Odniesienie do podatków nakładanych w trakcie rejestracji samochodów musi więc, zdaniem Komisji, zostać zinterpretowane jako dotyczące wyłącznie podatków związanych z samą rejestracją pojazdu.

Ten punkt widzenia znajduje poparcie w analizie innych wersji językowych art. 1 dyrektywy. Poza tekstami niemieckim i duńskim, które posługują się tym samym terminem zarówno w ust. 1, jak i w ust. 2, a mianowicie odpowiednio „Abgaben” i „afgifter”, wszystkie pozostałe wersje językowe używają w ust. 1 i 2 różnych terminów, a mianowicie odpowiednio „taxes” i „droits” po francusku, „taxes” i „fees” po angielsku, itd. Oczywiście jest, że terminy „droits” i „fees” mogą się odnosić tylko do płatności za świadczenia.

W żadnym wypadku nie można uznać podatku od rejestracji za płatność za świadczenie, jako że jest on obliczany na podstawie wartości pojazdu, obecnie 105 % wartości, do wysokości 57 400 DKK (odpowiadającej kwocie 7 735 EUR) i 180 % wartości rezydualnej samochodu w chwili rejestracji, z uwzględnieniem VAT-u.

(¹) Dyrektywa Rady 83/183/EWG z dnia 28 marca 1983 r. w sprawie zwolnień od podatku stosowanych do przywozu na stałe z Państw Członkowskich majątku prywatnego osób fizycznych (Dz.U. L 105 z 23.4.1983, str. 64).

Skarga wniesiona dnia 16 kwietnia 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-179/04)

(2004/C 168/02)

Dnia 16 kwietnia 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Republice Greckiej sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez Georgiosa Zavvosa, członka służby prawnej Komisji.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- orzeczenie, że Republika Grecka, nie podejmując wszelkich niezbędnych środków ustawowych, wykonawczych i administracyjnych w celu dostosowania się do dyrektywy 2000/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 listopada 2000 r., zmieniającej dyrektywy Rady 85/611/EWG, 92/49/EWG, 92/96/EWG i 93/22/EWG w odniesieniu do wymiany informacji z państwami trzecimi (¹), a w każdym razie nie przekazując Komisji przedmiotowych uregulowań, uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciąży na mocy tej dyrektywy;
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału, Państwo Członkowskie nie może powoływać się na okoliczności lub trudności natury wewnętrznej w celu usprawiedliwienia uchybienia obowiązkowi i terminom wynikającym z prawa wspólnotowego.

(¹) Dz.U. L 290 z dnia 17 listopada 2000 r., str. 27.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony mocą postanowienia Symvoulio tis Epikrateias z dnia 3 marca 2004 r. w sprawie Elmeka N. E. przeciwko Ministrowi Finansów

(Sprawa C-181/04)

(2004/C 168/03)

Dnia 19 kwietnia 2004 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia Symvoulio tis Epikrateias, wydanego dnia 3 marca 2004 r., w sprawie Elmeka N. E. przeciwko Ministrowi Finansów.

Symvoulio tis Epikrateias zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy art. 15 pkt 4 lit. a) Szóstej Dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych, do którego odsyła art. 15 pkt 5 tej dyrektywy, dotyczy czarteru zarówno statków morskich przewożących pasażerów za opłatą, jak również statków używanych do celów handlowych, przemysłowych lub rybołówstwa, czy też dotyczy on wyłącznie czarteru statków morskich, co w ostatnim przypadku oznacza, że przepis art. 22 ust. 1 lit. d) ustawy 1642/1986 dotyczący kategorii statków objętych czarterem ma szerszy zakres niż przepis dyrektywy?
2. Czy zwolnienie podatkowe na mocy art. 15 pkt 8 Szóstej Dyrektywy zakłada, że usługa świadczona jest na rzecz samego przedsiębiorstwa żeglugowego, czy też zwolnienie przysługuje też przedsiębiorstwu, które świadczy usługę podmiotowi trzeciemu, pod wyłącznym warunkiem, że jest ona przeznaczona dla zaspokojenia bezpośrednich potrzeb statków wymienionych w art. 15 pkt 5, tzn. statków, o których mowa w art. 15 pkt 4 lit. a) i b)?
3. Czy zgodnie z przepisami i zasadami Wspólnoty dotyczącymi podatku VAT dopuszczalne jest ustalenie zobowiązania podatkowego za okres przeszły – a jeżeli tak, to pod jakimi warunkami – jeżeli podatnik w tym czasie nie naliczył go swojemu partnerowi handlowemu, w wyniku czego nie odprowadził podatku na rzecz skarbu państwa, będąc przekonany, że nie jest on zobowiązany do naliczenia tego podatku, przy czym przekonanie to zostało wywołane przez zachowanie organów podatkowych?

Skarga Komisji Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej, złożona dnia 22 kwietnia 2004 r.

(Sprawa C-188/04)

(2004/C 168/04)

Dnia 22 kwietnia 2004 r. Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez K. Wiednera i G. Bambara, działających w charakterze pełnomocników, złożyła do Trybunału Wspólnot Europejskich skargę przeciwko Republice Włoskiej.